

Till en yngling.

Låt oss antaga att du är en sant "troende" kristen. Du tror icke med läpparna endast, ej hålles hör du till dem som söka intala sig att de "tro", ehuru deras diktan och tanktan går ut på helt annat. Din Tro sättes ej blott i hjärtat såsom hos dem hvilka falla läran så snart de tala eller hörn talas om nåd och salighet. Nej, låt oss antaga att tron är ditt lif, att den uppfyller hela din varelse, att såväl ditt hjärta som ditt förnuft godkänner och beundrar hela Trosbekännelsen. Gud är för dig personlig, såväl eminent som transscendent i förhållande till världen, han har uppenbarat sig i den först som "fader" i paradiset och sedan som "son" i Jesus Kristus, då han nedtyg på jorden i människoskepnad född utan synd af en jungfru. Din tro är, att Gud sålunda förenat sig själf med världen och återlöst ^{Jesus} från synden, så att den som Tro på Jesus Kristus han vardes följt och får evigt nerligt lif. Vidare är din fasta övertygelse att lif.

Han är Guds rikes mötbild på jorden, Herrens Tempel ledt af den Helige Ande, en förmedlare mellan Gud och världen och att således kyrkstegen är den sista tröste om ej den enda vägen till salighet, samt slutligen att Guds vilja är uppenbarad i de tio bud han folkunnat människorna genom Moses.

Sådan är din tro, och den fyller din varelse med en outtränglig tacksamhet och lycka...

Låt oss nu antaga att du af förhållandenas makt tvingas att öppna dina ögon för lifvet omkring dig, så att du, om ocken omedvetet till en början, tager dig an studiet af detta yttre lif. Du är ju filosof af naturen och kan aldrig handla utan att tänka. Du står i begrepp att taga ett steg ut i lifvet, och hvad är naturligare än att du kastar din blick framåt och spörfjer: hvad är detta lifet?

Vid din granskning varsnar du dig en massa omständigheter som förut glidit din uppmärksamhet förbi.

En af dina kamrater är som till rika föräldrar hvilka födrifva sin dag med att sittänka hvad de skola åtnjuta de skola bli sig och hvilka nöjen de skola beivra och med att handla efter dessa sina beslut. Han, din kamrat, besöker kaféerna, åker velociped, går på konserter.

ter, leatas, leales, roas sig mycket och arbetar litet. När han svängande sin foromenadskäpp stolt spårklar gatan fram viker han med en rysning vandra fot en illaklädd yngling som möter honom. Denne andre i de smutsiga trasorna och med de aflårda anletsdragen är ute på spaning efter arbete. För honom existera inga nöjen utom långtänfulla drömmar, hela hans tid, all hans kraft, allt hans mod går åt i kampen för en kraftfull tillvaro. Skulle han gå in på ett kafé för att slupa några bakelser i en smält mage, han som tackar sin Gud, om han får en kaka bröd åt sig och sinne hungrende små skön?

Med ens står för dig klar och tydlig den samhälls störra förbannelse, den fasanfulla banningen att penninggen regerar världen. Detta trollmedel öppnar dig alla samhällets portar, utan det är du utesluten därur såsom Adam ut på paradiset. För att bli på aktad, för att bli på älskad måste du slupa efter detta samla af detta trollmedel så mycket som möjligt, och detta är endast möjligt genom att taga det af andra. Men denna stöld är skyddad af lagar, och just i kraft af dessa lagar trölas och slupas den ena hälften af samhället under den andra hälftens grepsorna sk... Du lever i ett ordnat samhälle, du lever i en stat, men du får dig förärad: staten är också någonting verkligt, när:

människorna, individerna äro till för staten!... Men är icke staten yngre än människorna, är den icke i sig själf ett tomt begrepp, en idé? ~~Men~~ ~~hafa~~ icke människorna skapat sig detta begrepp för att det skulle lända dem ^(alla) till nytta, och nu har detta begrepp ropat förhåtet af de flesta och gjort sig till herre öfver dem! Och de som detta begrepp hämnat i fred, de hafa blifvit främlingar under sina egna kroppar och sina egna begär. Förlåt mig se vi skapas öfver allt. Hvar är nu vår beprövade frihet, vår höga civilisation — och vår kristnes dom? Elles skulle jag mistagit mig? Är det kanske icke den kristnes plikt att älska sin nästa som sig själf? Är jag kristen, oaktade jag lefas i öfverflöd och ser min nästa hungrig? Omöjligt! Det är ju vårt öfversta bud att älska Gud öfver allt och vår nästa som oss själfva... Är samhället då icke kristet? Lefas jag då i en värld af bedrägeri?...

Gud intager ditt hjärta. Du har uppfattat kristendomen såsom tro, hopp, kärlek, sanning, fröjd, barmhärtighet och allt tankbart godt, och du rubbas du i din öfvertygelse. Med farande oro spörjer du: äro människorna icke kristna eller är lifet något annat än jag föreställt ^{mig} sig och är min kristendom en illusion? Men sökes du svaret hos din omgifning.